Manifest #DincatViuEnComunitat

Viure de manera independent
i formar part de la comunitat és un dret

Totes les persones haurien de poder decidir
on volen viure, com volen viure
i amb qui volen viure.

Aquesta decisió és molt important per a tothom.
També per a les persones amb discapacitat intel·lectual
i del desenvolupament.

Viure de manera independent
i formar part de la comunitat
no és només per a unes poques persones,
és un dret de tothom.

La **Convenció de les Nacions Unides,**
sobre els Drets
de les Persones amb Discapacitat
reconeix aquest dret.

Per això, les administracions públiques,
com els ajuntaments o el govern,
han de fer possible que aquest dret es compleixi.

Convenció de les Nacions Unides sobre els Drets de les Persones amb Discapacitat:
és un acord entre molts països per protegir els drets de les persones amb discapacitat. Tots els països han de respectar-ho.

Fer realitat aquest dret vol dir
que cada persona pugui decidir
com vol viure, quins suports necessita,
i quins suports s'adapten millor
a les seves necessitats i preferències.

Parlar de vida independent
vol dir parlar de que les persones tinguin
llibertat i autonomia.

També vol dir que cada persona
pugui decidir com vol que sigui la seva vida,
participar en la societat
i viure plenament al seu barri, poble o ciutat.

Però, a Catalunya,
moltes persones encara no poden
gaudir d'aquest dret.

Això passa perquè falten
suports, serveis i diners públics.

Aquests recursos són necessaris
perquè cada persona pugui viure
com vol i amb els suports que necessita.

Les dades mostren una situació preocupant.

El Servei d'Autonomia a la Pròpia Llar
ajuda les persones a viure
amb més autonomia a casa seva.

Però, des de l'abril de 2023,
aquest servei no ofereix places noves
a les persones que volen rebre suport
per viure a casa seva.

També hi ha llistes d'espera
per entrar en serveis com les llars residència.

En els últims 5 anys,
la llista d'espera ha crescut molt.
Hi ha més de 3 mil persones
esperant una plaça
pel Servei d'Autonomia a la Pròpia Llar.

L'assistència personal és un suport important
perquè cada persona
pugui decidir sobre la seva vida
i pugui viure amb més autonomia.

Però, en canvi, només 33 persones
amb discapacitat intel·lectual
o del desenvolupament
tenen el suport d'assistència personal.

La falta de serveis i suports
afecta directament la vida de les persones.

Segons les dades de Dincat,
només 1 de cada 2 persones
ha pogut decidir on viu ara.

A més, la majoria dels professionals
que donen suport a aquestes persones

pensen que els suports disponibles
no cobreixen les seves necessitats reals.

També, la majoria dels professionals
pensen que els **serveis socials**
no ajuden prou les persones
a viure i participar al seu barri,
poble o ciutat.

Serveis socials: són els serveis públics que ajuden les persones que tenen dificultats. Per exemple, poden ajudar una persona que necessita suport a casa o diners per viure.

Aquesta situació no respecta els drets
de les persones amb discapacitat intel·lectual.
I les administracions públiques
tenen la responsabilitat de canviar aquesta situació.

Per això, demanem:

1. Fer possible el dret a decidir com viure

El Govern de la Generalitat
i les altres administracions públiques
han de fer possible
que totes les persones amb discapacitat intel·lectual
puguin viure de manera independent
i formar part de la comunitat.

També han d'oferir a cada persona
els suports que necessita.

Aquests suports han de ser
adequats a cada persona, fàcils d'adaptar
i suficients perquè la persona amb discapacitat intel·lectual
pugui prendre decisions.

2. Reduir les llistes d'espera

Les administracions públiques
han de reduir les llistes d'espera
per rebre serveis i suports
que ajuden a viure de manera independent.

Alguns d'aquests serveis són
el Servei d'Autonomia a la Pròpia Llar
i les llars residència.

3. Millorar els suports per viure a casa

Les administracions públiques
han de fer possible que més persones
puguin tenir accés a l'Assistent Personal.

També han de desenvolupar
el Servei de Llar amb Suport,
a partir de la proposta de Dincat.

La proposta de Dincat
recull l'experiència i els aprenentatges
del model Casa Meva.

4. Incloure les persones amb discapacitat en les polítiques d'habitatge

Les **polítiques d'habitatge**
han de tenir en compte
les persones amb discapacitat intel·lectual
perquè tenen més dificultats
per trobar i mantenir un habitatge.

Polítiques d'habitatge:
són decisions dels polítics per millorar l'habitatge de les persones amb discapacitat.

Per això, les administracions
han de reservar habitatges

per a aquestes persones
i oferir els suports que necessiten.

5. Canviar la manera de veure
la discapacitat intel·lectual

Les administracions públiques
han de fer accions
perquè la societat entengui
que les persones amb discapacitat intel·lectual
tenen els mateixos drets que tothom
i poden decidir sobre la seva pròpia vida.

Aquest 3 de desembre,
no demanem un tracte especial.

Demanem que es respecti un dret.

Totes les persones han de poder decidir
com volen viure, on volen viure
i amb qui volen viure.

Cap persona hauria de deixar de fer realitat
els seus plans de vida
perquè no rep els suports que necessita.

Viure de manera independent
i formar part de la comunitat és un dret.
Ara cal fer possible aquest dret!